

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 1450/13</i>
------------------	------------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **9 kwietnia 2014 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda
	Sędziowie:	SSA Urszula Kocyłowska (spr.) SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	st.sekr.sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu **9 kwietnia 2014 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **J. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **18 października 2013 r.** sygn. akt **IV U 202/13**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 1450/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 stycznia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w J., w oparciu o ustawę z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS

oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze odmówił wnioskodawcy J. K. prawa do emerytury w uzasadnieniu wskazując, iż do dnia 1 stycznia 1999 r. nie osiągnął on dwudziestopięcioletniego okresu składkowego i nieskładkowego, jednocześnie uznając, że legitymuje się on łącznym stażem ubezpieczenia wynoszącym 24 lata 8 m-cy i 19 dni, w tym stażem pracy w szczególnych warunkach wynoszącym 20 lat 10 m-cy i 4 dni.

We wniesionym do protokołu odwołaniu wnioskodawca zakwestionował powyższą decyzję. Precyzując swoje stanowisko na rozprawie dnia 18 października 2013 r. podniósł, iż poza okresem zatrudnienia w Polsce wykonywał pracę na terenie Niemiec i na tę okoliczność przedłożył legitymację ubezpieczeniową.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując stanowisko prezentowane w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie wyrokiem z dnia 18 października 2013 r. oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca J. K. wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury. W jego rozpoznaniu organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z dnia 17 stycznia 2013 r., wskazując, że wnioskodawca nie wykazał wymaganego ustawą co najmniej dwudziestopięcioletniego stażu ubezpieczenia. W decyzji tej za udowodniony organ rentowy przyjął okres pracy w szczególnych warunkach w Hucie (...) S.A. w wymiarze 20 lat 10 m-cy i 19 dni, oraz łączny staż pracy w wymiarze 24 lat, 8 m-cy i 19 dni. Weryfikując to ustalenie Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe w wyniku którego ustalił, że łączny staż pracy wnioskodawcy wynosi 24 lata 8 m-cy i 19 dni, i taki też staż został uwzględniony przez organ rentowy przy ustalaniu kapitału początkowego wnioskodawcy. Zaznaczył, że ustalenie to znajduje potwierdzenie w prawomocnym wyroku tego Sądu z dnia 10 czerwca 2013 r. sygn. IV U 1518/12. W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy przyjął, że wnioskodawca nie spełnił warunków do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury, bowiem nie wykazał co najmniej dwudziestopięcioletniego stażu pracy. Sąd zaznaczył, że w postępowaniu o ustalenie kapitału początkowego niemiecka instytucja ubezpieczeniowa nie potwierdziła okresów ubezpieczenia wnioskodawcy od 1 maja 1992 r. do 31 czerwca 1992, od 26 maja 1992 do 25 lipca 1992, od 1 maja 1993 do 28 czerwca 1993 r. od maja 1994 r. do 30 czerwca 1994 r. i od 1 czerwca 1997 r. do 28 czerwca 1997 r., a wnioskodawca ubiegając się o przyznanie prawa do emerytury nie przedstawił dokumentów potwierdzających jakikolwiek okres pracy na terenie Niemiec. Wobec powyższego na zasadzie art. 477¹§1 kpc Sąd oddalił wniesione przez wnioskodawcę odwołanie.

Skarżąc powyższy wyrok apelacją wnioskodawca w związku apelacji zarzucił, iż przedłożył dokumenty potwierdzające okresy jego pracy na terenie Niemiec jak również okresy ubezpieczenia.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie jest uzasadniona.

Na wstępie niniejszych rozważań należy podkreślić, iż przedmiotem postępowania jest kwestia potwierdzenia bądź zaprzeczenia istnienia uprawnień wnioskodawcy do świadczenia emerytalnego w obniżonym wieku z tytułu powoływania się przez wnioskodawcę na spełnienie przesłanek wymienionych w art. 184 i 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Podane normy umożliwiają w sposób skuteczny ubieganie się o emeryturę po wykazaniu stażu emerytalnego (tj. okresów składkowych i nieskładkowych) w wymiarze 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn w wieku obniżonym o pięć lat od wieku powszechnego (czyli 55 lat w przypadku kobiet i 60 lat dla mężczyzn) po wykazaniu posiadania do dnia wejścia w życie ustawy tj. do dnia 1 stycznia 1999 roku również co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jak i po spełnieniu – do dnia 31 grudnia 2012 roku także –przesłanki rozwiązania stosunku pracy przez ubezpieczonych będących pracownikami oraz pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego lub złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem

ZUS na dochody budżetu państwa. Z ustaleń dokonanych przez Sąd pierwszej instancji i nie kwestionowanych przez organ rentowy wynika, że wnioskodawca posiada wymagany szczególny staż emerytalny tj. legitymuje się ponad piętnastoletnim okresem pracy w szczególnych warunkach osiągniętym do dnia

31 grudnia 1999 roku oraz osiągnął wiek 60 lat życia, w dacie złożenia wniosku emerytalnego nie pozostawał w stosunku pracy (warunek ten był wymagany w stanie prawnym obowiązującym zarówno na dzień wydania decyzji przez organ rentowy jak i wyroku przez Sąd pierwszej instancji i następnie został zniesiony nowelizacją wprowadzoną z dniem 1 stycznia 2013 roku) mając okresowe uprawnienia rentowe oraz nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Jedyną kwestią sporną jest to, czy wnioskodawca legitymuje się co najmniej dwudziestopięcioletnim okresem składkowym i nieskładkowym w całości mieszczącym się do dnia wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Jak wynika

z ustaleń Sadu pierwszej instancji wnioskodawca w sposób bezsporny wykazał posiadanie okresów składkowych i nieskładkowych w wymiarze 24 lat, 8 miesięcy

i 19 dni. Natomiast okresy sporne mieszczą się: od 1 maja 1992 roku do 25 lipca 1992 roku, od 1 maja 1993 roku do 28 czerwca 1993 roku, od maja do 30 czerwca 1994 roku, od 1 czerwca 1997 roku do 28 czerwca 1997 roku. Według twierdzeń wnioskodawcy wykonywał wtedy pracę na rzecz prywatnych pracodawców na terytorium Niemiec. Jako jedyny dowód podanych okresów wnioskodawca wskazuje wystawioną dla niego legitymację twierdząc, iż potwierdza ona fakt jego ubezpieczenia w podanym czasie. Jednocześnie w toku ustaleń dokonywanych przez organ rentowy jak i przez Sąd pierwszej instancji ustalono, iż niemiecki organ ubezpieczeniowy nie potwierdził istnienia ubezpieczenia społecznego wnioskodawcy w podanych okresach, co już uprzednio stało się przyczyną braku uwzględnienia podanych okresów w trakcie ustalania kapitału początkowego, a to stanowisko zostało w sposób prawomocny zaakceptowane przez Sąd Okręgowy rozpoznający odwołanie wnioskodawcy. Kwestia prawnej możliwości zaliczenia wnioskodawcy przedmiotowych okresów pracy u pracodawców na terytorium Niemiec podnoszona jest nadal przez wnioskodawcę w apelacji jako jedyny zarzut wobec rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji. Nie jest to jednak zarzut uprawniony.

Przepis art. 184 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowi warunek świadczenia emerytalnego w wieku obniżonym wykazania dwudziestu pięciu lat składkowych i nieskładkowych. Definicja okresów składkowych została przez ustawodawcę zawarta w art. 6 cytowanej ustawy, a okresów nieskładkowych w art. 7 tej ustawy. Analiza prawna art. 6 czy art. 7 ustawy wskazuje, że wykazywane przez wnioskodawcę okresy nie mieszczą się w ich treści. W szczególności art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy za okresy składkowe uważa okresy ubezpieczenia jak i okresy opłacania składek na ubezpieczenie społeczne w wysokości określonej w przepisach o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych, w przepisach wskazanych w art. 194 pkt 1-4 i 8 ustawy, przepisach o adwokaturze, w przepisach o zatrudnianiu i przeciwdziałaniu bezrobociu oraz przepisach o pomocy społecznej. Niewątpliwie tak określonej definicji okresu składkowego okresy zatrudnienia na które powołuje się wnioskodawca nie spełniają. Wszystkie one bowiem –uwzględniając podmiotowy zakres – wymagają uiszczenia składek na ubezpieczenie społeczne. Analiza dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania wskazuje, iż wnioskodawca jeśli chodzi o okresy pracy mieszczące się do 1994 roku korzystał w znacznej części wówczas z urlopów bezpłatnych u swojego polskiego pracodawcy (należy jednak zauważyć, iż niekiedy okres zatrudnienia potwierdzony w polskim świadectwie pracy nakładają się na okresy zatrudnienia w Niemczech np. 1-3 maja 1992 rok, 1-25 lipiec 1992 rok, 1-10 maja 1993 rok). Natomiast w okresie mieszczącym się w 1997 roku miał w Polsce status osoby bezrobotnej i przed oraz po wykazywanym zatrudnieniu w Niemczech pobierał stosowny zasiłek. Zresztą dokumentacja wskazuje, iż zatrudnienie na terytorium Niemiec w ostatnim przypadku wnioskodawca uzyskał z udziałem polskiego urzędu pracy. Jednakże nawet skierowanie do pracy z udziałem tego ostatnio wymienionego organu dla zaliczenia tak wykonywanego zatrudnienia wymaga – jak to wynika z przepisu art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 roku o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu – opłacenia składek na ubezpieczenie społeczne. Brak wykazania spełnienia tego warunku musi oznaczać brak możliwości zaliczenia okresu do okresów składkowych. Odmowie zaliczenia podanych okresów nie sprzeciwia się także regulacja zawarta w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (np. art. 1), która stanowi uprawnienie dla państw członkowskich uwzględniania przy ustalaniu uprawnień do świadczeń okresów

stanowiących według zasad prawa wewnętrznego okresy ubezpieczenia. Brak zakwalifikowania przedmiotowych okresów jako okresy ubezpieczeniowe według prawa niemieckiego przez niemiecki organ ubezpieczeniowy jak i niemożność uznania podanych okresów jako składkowe stosownie do polskiego porządku prawnego musi skutkować uznaniem braku odpowiedniego wykazania przez wnioskodawcę posiadania ogólnego stażu emerytalnego.

Reasumując Sąd Apelacyjny uznał wydane w sprawie rozstrzygnięcie za trafne i będące wynikiem prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych jak i ich oceny prawnej. W konsekwencji powyższych uwag należy uznać, iż wniesiona apelacja nie może spowodować żądanego w niej skutku. Brak wykazania przez wnioskodawcę,

iż podlegał on ubezpieczeniu społecznemu tj. iż w przedmiotowych okresach były odprowadzane składki na ubezpieczenie emerytalne musi bowiem powodować uznanie, iż nie może wnioskodawca skutecznie uzyskać prawa do emerytury właściwej dla pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych z uwagi na brak wykazania pełnego dwudziestopięcioletniego okresu ubezpieczenia mieszczącego się do dnia 31 grudnia 1998 roku.

Orzeczenie Sądu Apelacyjnego znajduje swoją podstawę prawną w treści powołanych przepisów prawa i art. 385 k.p.c.

(...)

- (...)

(...)